

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ἔθός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρασίς ** Τ. (συνέχεια). — André Surville: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΣΕΙΔΙΟΥ, μετὰφρασίς Σ**. (συνέχεια). — Βασιγκιῶνος Ἰρβιγκ: ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ, μετὰφρασίς Δ**. (συνέχεια καὶ τέλος). — ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, μετὰφρ. Α. Κ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσοῦ 15. Ἐν Ῥωσσίᾳ βρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Περιέμενον ἐπὶ ἓν ἔτος, ἡ δ' ἔρημία μου εἶχε καταστῆ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνυπόφορος. Ἡ καταστροφή μου ἦτο ἤδη ἐντελής καὶ δὲν ἐδυνάμην πλέον νὰ συγκρατηθῶ μετὰξὺ τῶν ζώντων· εἰς ἐπίμετρον δὲ τοσαύτης δυστυχίας, τὴν ὁποίαν ἄλλοι μοὶ παρεσκευάσαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ψευδοῦς φιλίας, εἶχον λησμονηθῆ ἀσπλαγχνῶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς μου.

Ἀπαυδήσας πλέον νὰ ζῶ ἐν τοιαύτῃ ματαίᾳ καὶ ἀγόνῃ αὐταπαρνήσει, ἀπεράσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν φυλακὴν μου ἄνευ ἀναβολῆς. Ἀλλὰ τότε ἀνεμνήσθην τοῦ ἀτυχοῦς Σχούλτς, τοῦ ὁποίου τὴν ἀσθένειαν δὲν ἐγνώριζον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐν τῇ φυλακῇ ἐκείνῃ ἐγκαθειροξείᾳ μου. Ὁ Θεὸς βεβαίως μὲ εἶχεν ἀποστείλει, ὅπως σώσω τὴν ψυχὴν ἐκείνην, ἥτις ἔβαινε πρὸς τὴν αἴθουσαν. Ἡσθάνθην ἐν ἐμοὶ τὸν ἀπειρον καὶ ἀδιαίρετον ἐκείνον ἔρωτα, ὅστις, οὐρανῶθεν κατερχόμενος, ἰσχυροποιεῖ καὶ ζωογονεῖ τὰ άτομα, τὴν θείαν ἐκείνην ἐμπνευσίν, ἥτις καλεῖται φιλανθρωπία.

Πρὸ ἑξ μηνῶν ἐπιβλέπω ἐνδελεχῶς τὴν διαταραχθεῖσαν ταύτην διάνοιαν, τὴν ὁποίαν προστατεύω ἀπὸ τῆς παραφροσύνης. Ἡ οἰκογενεὶα αὕτη, ἡ ὁποία μοὶ κατέστη ἤδη προσφιλέα, εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν ἡσυχίαν τῆς καὶ τὴν ἀνάπαυσίν τῆς. Τρέμω, φοβοῦμαι δι' αὐτήν, ἀλλὰ πάντοτε ὑποφέρω.

Ἄχ! Ἀρτεμις! Ἀρτεμις!

Βιλχέλμ, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, σοὶ το ὀρκίζομαι. Ἄς ζήσῃ εὐτυχῆς, ἄς διέλθῃ τὸν βίον τῆς μειδιώσα καὶ εὐχαρῖς. Δι' ἐμὲ εἶνε πλέον νεκρά, οἱ δὲ ἀγγελοὶ ἀνῆρπασαν αὐτήν ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῶν. Ὡ ζωηρὸν καὶ ἀκτινοβόλον ἰδανικόν μου κἄλλος, ποῦ θὰ σ' ἐπανεύρω; εἰς ποίαν οὐρανίαν σφαῖραν κατέφυγες;

Δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, Βιλχέλμ, σοὶ το ὀρκίζομαι.

Ἄλλὰ, φεῦ! διατὶ δάκρυα ρέουσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου; Ὑγίαινε, Βιλχέλμ, δὲν βλέπω πλέον.

ΛΔ'

Μ' ἐπιπλήττεις ἴσως διὰ τὴν σιωπὴν μου, φίλε μου. Ἄλλὰ τί ἄλλο ἔχω νὰ προσθέσω εἰς τὰς πελίδας ταύτας, αἵτινες πιστῶς σοὶ ἐξιστόρησαν τὸν βίον μου; Πρέπει νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ζῶ μόνον διὰ τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς; Βλέπω τὰς λύπας του καὶ τὸν ἀπελπισμὸν του καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν καταβάλλω περισσοτέρους κόπους, ὅπως ἴδω αὐτὸν ἀναγεννώμενον καὶ θεραπευόμενον ἐντελῶς. Θὰ ἐπιτύχω ἄρα γε; Ἄγνωσ' ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐπιτύχω παντὶ σθένει. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, βλέπω ὅτι ὁ ἀσθενὴς μου βαίνει ἐπὶ τὰ βελτίω.

Βιλχέλμ, εὐχαρίστησον γονυκλιτῶς τὸν Θεόν! Ἡ Ἀρτεμις εἶνε ἐδῶ, τὴν εἶδον. Αὐριον ἀναχωρῶ μετ' αὐτῆς. Θὰ κατοικήσωμεν τὸ φρουρίον μου, ὅπου διήλθουμεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη καὶ ὅπου νῦξήνηθημεν ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς μητρὸς μου.

Οἱ ἀθλιοὶ! τὴν ἡπάτησαν, τὴν ἐβασάνισαν, Βιλχέλμ! Μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν γνωρίζει τὰ περὶ ἐμοῦ. Ἄν τὴν ἔβλεπες πόσον ἦτο ὠχρά! Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι, πνιγόμενοι ὑπὸ τῶν δακρῶν μου. Ὁ κόμης εἶχεν ὀδηγήσει αὐτὴν εἰς Ρόδον, ὅπως ματαιώσῃ πᾶσαν ἀναζήτησιν ἐκεῖ δέ, εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην γῆν, καθέριζεν αὐτὴν ἐπὶ ἑξ μῆνας, αὐτὸς δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἀμειλικτος αὐτῆς δεσμοφύλαξ. Με ἀγαπᾷ ἀκόμη ἡ Ἀρτεμις, Βιλχέλμ, δὲν μοὶ το εἶπεν, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι, τὸ ἐνοῶ, τὸ ἠξέυρω.

Σήμερον τὴν πρῶτην σοὶ ἔγραψον, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἠνεφῆχθη ἀποτόμως! Ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον τὸν Βασιτιανόν, ἀκτινοβολοῦντα ἐκ χαρῆς.

— Καὶ ἡ Ἀρτεμις; ... τῷ εἶπον.

Ἡ συγκίνησις τὸν ἐπνιγε καὶ δὲν ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ἠννόησα ὅτι ἤλθε μετ' αὐτοῦ καὶ ὤρμησα πρὸς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μικροῦ ἐδέησε ν' ἀνατρέψω τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς, διότι ὀπισθεν αὐτοῦ ἴστατο ἡ Ἀρτεμις συγκεκινημένη, τρέμουσα, περιδάκρυς.

Ὅτε ἐδυνήθημεν νὰ ὀμιλήσωμεν, δύο μόνον λέξεις ἐξήραχον τῶν χειλέων μας: Ἀνδρέα! Ἀρτεμις! Ἀλλ' αἱ δύο αὗται λέξεις περιελάμβανον ὀλόκληρον κόσμον τρυφερότητος καὶ αἰωνίου ἔρωτος!

— Ἐ! τώρα νὰ ἡσυχάσητε, ἐψιθύρισεν ὁ Σχούλτς, ὅστις καὶ αὐτὸς ἔκλαιεν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

— Ἰατρεῖ, ὑπάγε νὰ περιπατήσης, τῷ εἶπον.

Καὶ ἐρρίφθην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ καὶ ἡσπάσθην πολλάκις αὐτόν. ὡς καὶ τὸν Βασιτιανόν· εἶτα δὲ ἐγονυπέτησα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς λατρευμένης μου ἀναδόχου καὶ ἤρπασα τὰς δύο χεῖράς τῆς, τὰς ὁποίας κατέβρεχον διὰ τῶν δακρῶν μου. Ὅλοι δὲν ἐγνώριζομεν τί ἐλέγομεν, αὐτε τί ἐπραττομεν. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ οἰκία τοῦ Σχούλτς ἦτο ἀλήθης φρονοκομεῖον!

Βιλχέλμ, δὲν σοὶ το εἶπον ἀκόμη, ἡ Ἀρτεμις εἶνε χήρᾳ! Ὁ κόμης ἀπέθανε κατὰ τινὰ μονομαχίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τινὸς Ἀγγλοῦ.

Βιλχέλμ, πόσον ἀδίκως τὴν κατηγοροῦν! Ὅλα, ὅλα ἦσαν ἀπάτη καὶ προδοσι· τὴν κατέπεισαν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ φρουρίου, εἰπόντες εἰς αὐτήν ὅτι εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ φοβεροῦς μανίας καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν μου. Πιστεύσασα εἰς τοὺς λόγους τῶν ἠκολούθησε τὸν Πλακίδαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπερίμενον αὐτήν ὁ κόμης.

Διχμάχλωτος ἐντὸς φρουρίου τινός, ὑπέφερον ἐπὶ ἑξ ὀλοκλήρους μῆνας, ἀγνωσοῦσα πῶς εὐρίσκομαι. Ἐπὶ τέλους, εἰ ὑπηρετῆται τῆς ἡλευθέρωσαν αὐτήν. διότι εἶχε φονευθῆ ὁ κόμης. Ἐξηντηλημένη ἐκ τῆς λύπης καὶ τοῦ πυρετοῦ, ἐπέβη ἀτμοπλοίου τινός καὶ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἔφθασεν εἰς Μωρέν, ἐνθα οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ αὐτῆς. Εὐτυχῶς, ὁ ἀγαθὸς καὶ γενναῖος Βασιτιανὸς ἔμαθε τὴν ἐκεῖ ἀφίξίν τῆς καὶ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτήν. Τὴν

αυτήν εκείνην ἡμέραν ἀνεχώρησαν ἀμφοτέροι . . .

Βιλχέλμ, ἡ ἐπιστολή της ἐκείνη ἦτο πλαστή! εἰμῆθησαν ἐπιδειξίως τὸν χαρακτῆρά της. Ὅπως δὲ ἔτι μᾶλλον με ἀπατήσωσιν, ἐδημοσίευσαν διὰ τῆς ἐφημερίδος ὅτι μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἐν τῷ χορῷ ἦτο καὶ ἡ κόμησσα Δὲ Μωφέρ . . .

Μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις, ἐξεμυστηρευθὴν αὐτῇ τὸ ἀτύχημα τοῦ Σχούλτς, τὴν φιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔτρεφον δι' αὐτόν, καὶ τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέβαλον, ὅπως τὸν σώσω. Συνερωήσαμεν νὰ παραλαβῶμεν μεθ' ἡμῶν αὐτόν τε καὶ τὴν οἰκογενειάν του καί, ἂν ἤθελε μᾶς παρεμβάλλει προσκόμματα διὰ τὴν οἰκίαν του καὶ τὰ πράγματά του, ν' ἀγοράσωμεν αὐτά, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ μέλλον τῶν τέκνων του. Δὲν ἐδυνάμην νὰ τον ἀφήσω.

Ταλαίπωρε Σχούλτς! πόσον ἔχαιρον, Βιλχέλμ, σκεπτόμενος ὅτι μία ψυχικὴ διατάραξις, ὅμοια πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐδοκίμασα, θὰ ἐθεράπευεν αὐτὸν ἐντελῶς!

Ἐπρογευματίσαμεν ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Τὸ ἑσπέρας, ἔπρεπε νὰ φήσω ἐνωρὶς τὴν Ἄρτεμιν ν' ἀναπαυθῆ, διότι ἦτο κατὰκοπος ἐκ τῆς ὁδοπορίας καὶ τῶν συγκινήσεων. Ἡ χαρίεσσα κυρία Σχούλτς, ἥτις ἀμέσως ἠγάπησεν αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν, τῇ παρεχώρησε τὸ δωμάτιόν της, ἐγὼ δὲ, εἰσελθὼν εἰς τὴν σκιάδα μου, ὅπουθεν ἐβλεπον τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της, ὅπερ ἐφωτιζέτο ἀμυδρῶς ὑπὸ μικρᾶς λυχνίας, σοὶ ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἐνῶ πλησίον μου, ἐπὶ τινος μικρᾶς κλίνης, ἐκοιμάτο ὁ Βαστιανός, ρεγχόμενος, ὡς ἀληθῆς λαθρέμπορος.

Βιλχέλμ, ὁποία εὐτυχία! ὁποία εὐτυχία! . . . Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Θεόν!

ΛΕ'

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα διήλθον ἀναλογιζόμενος τὴν εὐτυχιάν μου· ἐπὶ τέλους ἐκοιμήθην βαυκαλιζόμενος ὑπὸ θυμοβόρων καὶ χρυσοπτέρων ἐλπίδων. Τὴν πρωτὴν ὁ Σχούλτς με κατέλαβε παρατηροῦντα μακρόθεν τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της Ἄρτέμιδος.

— Ἡγέρθη πρὸ ὀλίγου, μοι εἶπεν, ἀλλὰ μὴ κινηθῆς ἐκ τῆς θέσεώς σου . . . Εἶμαι ἄγγελος καλῶν οἰωνῶν . . . Μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἰδῆς ἀπαστράπτουσαν καὶ πάλιν ἐκ τῆς καλλονῆς . . .

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν τὸ παράθυρον ἠνεφώθη καὶ ἐφάνησαν δύο χαρίεσσαι κεφαλαί. Ἡ Ἄρτεμις, ζωηρὰ καὶ ἀκτινοβόλος, μ' ἐχαιρέτισε δι' ἐνός μειδιάματος· ἀλλὰ πάραυτα εἶδον αὐτὴν ἐρρυθριῶσαν εἰς τινὰ ἴσως παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν τῇ ἀπέτεινεν ἡ κυρία Σχούλτς, μεθ' ἧς εἶχε συνδεθῆ ἤδη δι' εἰλικρινοῦς φιλίας· συγχρόνως δὲ εἶδον τὴν κυρίαν Σχούλτς, λαμβάνουσαν τὴν χεῖρα τῆς Ἄρτέμιδος, ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας ἀφ' ἔφρερεν αὐτὴν, ἀπέστειλεν εἰς ἐμὲ διὰ τῶν τριῶν αὐτῆς δακτύλων μυρία φιλήματα.

— Εὖγε! Μίνα, εὖγε! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Σχούλτς.

Καί, μισηθεὶς τὴν σύζυγόν του, ἤρπασε τὴν χεῖρά μου καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ἀναρίθμητα ὠσαύτως φιλήματα. Ἡρρυθρίασα, ὅπως καὶ ἡ Ἄρτεμις, ὁ δὲ κύριος καὶ ἡ κυρία Σχούλτς ἐκρότουν τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς.

— Βλέπεις πόσον εὐτυχὴ σὲ καθιστᾷ ὁ ἰατρός σου! μοι εἶπεν ὁ Σχούλτς μετὰ τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης καὶ παιδικῆς ἰλαρότητος, ἥτις μοι καθίστα αὐτόν τοσοῦτον προσφιλεῖ.

Δὲν ἐδυνήθην νὰ τῷ ἀπαντήσω ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου.

Ἐπεται συνέχεια.

* * T.

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

[Συνέχεια].

Ἐντρομοὶ ἐπὶ τοιοῦτῳ σπαραξικαρδίῳ θεάματι, ἀφήκαμεν αὐτόν νὰ ἐξέλθῃ, εἶτα δὲ, ὅτε πλέον ἦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐπυροβολήσαμεν ἀμφοτέροι κατ' αὐτοῦ, οὐχὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τον φονεύσωμεν, ἀλλ' ὅπως τὸν φοβίσωμεν καὶ ἐκ τούτου ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἀνεκαλύψαμεν.

Ἐστράφη πρὸς στιγμὴν καὶ μᾶς προετήρησεν, εἶτα δὲ ἐξηρανήθη εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἦνε ἢ μεθυσμένος, ἢ τρελός, ἢ ὑπνοβάτης, εἶπον τότε πρὸς τὴν παιδαγωγόν, ἥτις, οὐσα εἰς ἄκρον συγκεκνημένη, ἐρίφη ἐπὶ τινος ἔδρας.

Τότε δὲ ἡμεῖς ἐκλείσαμεν τὰ παράθυρα καὶ κατεβιβάσαμεν τὰ παραπετάσματα, ἵνα μὴ εἰσερχηται ψυχρὸς ἀήρ διὰ τῶν ὑέλων, τὰς ὁποίας εἶχε θραύσει πρὸ ὀλίγου ὁ φοβερός καὶ ἀκατανόητος ἐκεῖνος γέρον.

— Πιστεύω, εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ παιδαγωγός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς παραφροσύνης, τῆς ὁποίας εἰ-παροξυσμοὶ προήλθον ἐκ τῆς ὑπνοβασίας καὶ τῆς μέθης. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης νυκτὸς προεἶδον τὰς λυπηρὰς ταύτας σκηνὰς καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξ ἀρχῆς ἐγκατεστάθημεν, διότι δὲν ἐσυχνάζετο ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Προετίμησα λοιπὸν νὰ ἐλθωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, γνωρίζουσα ὅτι ἔχει μεγάλην πελατείαν· ἄλλως τε μᾶς ἐσύστησεν εἰς αὐτὸ καὶ ὁ κύριος Σ***.

— Ἄλλὰ δὲν ἐννοῶ, τῇ εἶπον τότε, διατί τοιοῦτος μανιώδης παράφρων δὲν εἶνε ἐγκαθειρμένος εἰς τι φρενοκομεῖον! Αὐτὸς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος, δὲν πρέπει νὰ ζῆ μετ' ἀνθρώπων.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη· ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ἔτι καιρὸν νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου μετὰ τῆς ἀγγλικῆς ταύτης οἰκογενείας, μεθ' ἧς μόλις ἐγνωρίσθην κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Παρισίοις διαμονήν της. Εἶμαι Γαλλὶς καὶ διέμενον πάν-

τοτε ἐν Παρισίοις, ὅτε ἐγνώρισα τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σ . . . οἵτινες μοὶ ἐπρότεινον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω καὶ μοὶ ἀνέθεσαν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων των. Δὲν ἐγνώριζον τότε τίποτε, οὔτε περὶ τῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας ὄφειλον νὰ ἔχω μετὰ τοῦ ἐπιστάτου, οὔτε περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ὄντος, τὸ ὁποῖον εἶνε υἱὸς του καὶ ὅπερ εἰς τὸν ὑπέριστατον βαθμὸν μισεῖ καὶ ἀπεχθάνεται. Ὅχι δὲ μόνον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ κακομεταχειρίζεται, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα· ἔρχεται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου του καὶ τὸ βασανίζει ἀπανθρώπως, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἶδατε.

— Ἄλλὰ διατί αὐτὸ τὸ μῖσος; ἠρώτησα, καὶ πῶς εἶνε δυνατόν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σ . . . ν' ἀνέχωνται τοιοῦτον μαρτύριον εἰς αὐτὸ τὸ ἀτυχὲς πλάσμα;

— Ἀναμφιβόλως θ' ἀγνοῶσιν ὅλα ταῦτα ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν γνωρίζω τὴν ἱστορίαν τοῦ κυρίου Ζίμ, εἰμὴ ἐκ τινῶν ἀσυναρτήτων λέξεων, τὰς ὁποίας μοὶ εἶπον οἱ ὑπηρετὰί της οἰκίας.

Ἐπρὸ τριάκοντα ἐτῶν εἰς ἤλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης ὡς οἰκονόμος, πράγματι δὲ ὡς τοιοῦτος ἐξετέλει πάντοτε τὸ καθήκον του μετὰ ζήλου καὶ ἀκρας τιμιότητος. Ἄλλὰ κατὰ τὸ 1850 ἔπαθεν ὑπὸ ἰσχυρᾶς νευρικῆς διαταράξεως, ἐξ ἧς οὐδέποτε θὰ θεραπευθῆ, διότι ἐκτοτε ἔμεινεν ὑπνοβάτης καὶ ἐπιληπτικός.

Ἐκατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀξυτάτων τούτων παροξυσμῶν του ἀπώλεσεν ἐν καιρῷ τοκετοῦ τὴν σύζυγόν του, καταλιπούσαν αὐτῷ τὸ ἀτυχὲς τούτο παιδίον, τὸ ὁποῖον βλέπετε. Φκίνεται δὲ ὅτι ὁ κύριος Ζίμ ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἐν τῇ μανιώδει παραφροσῇ του, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ τέκνου του, διότι νομίζει ὅτι αὐτὸ ὑπῆρξε πρόξενον τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του.

Ἡ φοβερὰ κραυγὴ, ἣν ἠκούσατε, καὶ τὴν ὁποίαν ἐνστίγκτως ἐπαναλαμβάνει ὁ σάκις καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν παροξυσμῶν, εἶνε οἰονεὶ ἀπήχησις ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀφήκεν ἡ ἀτυχῆς σύζυγός του, παραδίδουσα τὸ πνεῦμα.

Ἐκτοτε ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ τέκνου του, τὸ ὁποῖον βασανίζει κατὰ τὰς ὥρας τῶν παροξυσμῶν του. Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τῷ εἴπῃ τι ἢ νὰ τον συμβουλεύσῃ, ἢ νὰ καταγγεῖλῃ τὰς πράξεις αὐτοῦ εἰς τοὺς κυρίους του, διότι εἶνε τόσῳ κακός, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος τὸν φοβεῖται. Ἄλλ' ὅσῳ καὶ ἂν ἦνε ἀσπλαγχνος καὶ κακὸς πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοσοῦτον εὐπειθῆς εἶνε πρὸς τοὺς κυρίους του, οἵτινες, ἀγνοοῦντες πάντα ταῦτα, θεωροῦσιν αὐτόν ὡς ἕνα ἐκ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων αὐτοῖς ἀνθρώπων.

Ὅπως δὴποτε, δὲν θέλω πλέον νὰ ἦμαι ἐκτεθειμένη εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, ὅταν δ' ἐπανελήθῃ ἡ κυρία Σ . . ., θὰ τῇ ἀναγγεῖλω τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν μου.

— Ἄλλὰ δὲν θὰ συγκατατεθῆ εἰς τοῦτο, πιστεύω.

— Τίς οἶδεν; . . . Ἐν πάσῃ περιπτώ-

σε ἔχω ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νά τῃ ἀποκαλύψω τήν ἀλήθειαν.

— Καί ἔχετε δίκαιον, δεσποινίς. Δέν πρέπει νά ἐπιτρέπητε νά διαπράττωνται ὑπό τὰς ὄψεις σας ἀδικήματα, τὰ ὅποια δύνανται νά μετατραπῶσιν εἰς ἐγκλήματα.

Ἰσταμένοι δέ ὄρθιοι, ἐθεωροῦμεν μετά οἰκτου τὸ ἀτυχές παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο κάτωρον καί σχεδόν ἀνευ αἰσθήσεων. Ἐνῶ δέ συνωμίλει μεθ' ἡμῶν, ἡ νεαρά παιδαγωγός, περιεποιεῖτο αὐτὸ κατὰ τὸ ἐνόν.

— Θά το μεταφέρω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μάς εἶπε, καί αὔριον, ὅταν μάθῃ τὰ βάσανά του ἡ κυρία Σ... ἐλπίζω ὅτι αὕτη θά το εὐσπλαγχνισθῇ. Πρέπει ἀναποφεύκτως νά το ἀπομακρύνω τοῦ πατρός του, πρέπει νά το σώσω, ἂν ἦνε ἀκόμη καιρός.

Ἐχαιρετίσαμεν αὐτήν καί τὴν παρεκάλεσαμεν νά ἔχη πεποίθησιν καί ἐμπιστοσύνην εἰς ἡμᾶς, ἂν ποτε τῇ συνέβηκε παρομοία σκηνή.

Μᾶς ἠὺχαρίστησεν εὐγενῶς, βεβαιούσα ἡμᾶς πόσον βαθέως συνεκινήθη διὰ τὴν ἀβρόφρονα συμπεριφορὰν μας καί τὴν προθυμίαν, ἣν ἐπεδειξάμεν κατὰ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην περίστασιν. Καθ' ἣν δέ στιγμήν ἠτοιμαζόμεθα ν' ἀποσυρθῶμεν, ἀνεμνήσθημεν ὅτι δέν ἠρωτήσαμεν τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς παιδαγωγοῦ καί ὅτι αὕτη ἠγγόνει ἐπίσης τὸ ἰδικόν μας. Ὅθεν ἀντηλλάξαμεν τὰ ἐπισκεπτήριά μας. Ὄνομαζέτο Μικελίνα Δ...

— Πόσον εἶνε ὠραία καί θελκτικὴ! μοι εἶπεν ὁ φίλος μου, ὅτε εἰσῆλθομεν εἰς τὰ δωμάτιά μας.

— Ναί! τῷ ἀπήντησα· καί ἔτι μᾶλλον τὴν καθιστᾷ ὠραίαν ἡ ἀφελὴς καί ἀνυπόκριτος συμπάθεια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται διὰ τὸ ἀτυχές ἐκεῖνο πλάσμα.

Συνωμιλήσαμεν ἐπὶ πολὺ εἰσέτι, φυσικῶ δέ τῷ λόγῳ ἡ συνομιλία μας περιεστρέφετο πάντοτε εἰς τὰ συμβάντα τῆς νυκτός.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας μας παρετήρησα ὅτι ὁ Μιχαὴλ ἦτο εἰπέρ ποτε σκεπτικός.

Τὴν ἐπιούσαν ἀφίχθη ἡ οἰκογένεια Σ...

Β'

Οὐδέποτε ἴσως τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σταυροῦ τῆς Μελίτης ἀπήλαυσε τοσαύτης ἡσυχίας, εἰμὴ κατὰ τὰς ἡμέρας, αἰτινες ἐπηκολούθησαν τὰ γεγονότα, αἵτινα πρὸ ὀλίγου διηγήθημεν. Καί αὐτὸ τὸ ἐστιατήριον, ὅπου ἄλλοτε ἦτο πλήρες θαμῶνων, συζητούντων καί βομβούντων ὡς μέλισσαι, ἤδη ἐφαίνετο ἀπολέσαν τὴν φαιδρότητα ἐκείνην καί τὴν ζωηρὰν καί ἀένανον κίνησιν.

Ἀληθῶς ἀπὸ πρῶτας πλεῖστοι εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ ξενοδοχείου καί, ἐξαιρουμένης τῆς ἀγγλικῆς οἰκογενείας, ἣτις εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὰ δωμάτιά της, τὸ λοιπὸν τοῦ ξενοδοχείου ἦτο ἔρημον, καίτοι ἐγὼ καί ὁ φίλος μου προσεπαθήσαμεν ν' ἀποτρέψωμεν πολλοὺς ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Οὐχ ἦττον ὁ Μιχαὴλ ἦτο πάντοτε ἀ-

νήσυχος, ὡς ἐκ τούτου δέ δέν ἠκούσθησαν ἔκτοτε αἱ μελωδικαὶ ἀρμονίαι τοῦ γλυκυφθόγγου ὄργανου του.

Ἐν τούτοις δέν ἐγκαταλείπομεν ποσῶς τὸ ξενοδοχεῖον· ἐξηρχόμεθα μὲν ἐπ' ὀλίγον χάριν ἀναψυχῆς, ἀλλὰ δέν ἐτολμῶμεν ν' ἀπομακρυνθῶμεν αὐτοῦ, πρῶτον μὲν, διότι ἐφοβούμεθα μὴ ἐπανελαμβάνοντο αἱ ἀπαίσιαι ἐκεῖναι σκηναί, καθ' ἃς ἠθέλωμεν νά παραστῶμεν καί πάλιν ὡς μάρτυρες, καί δεύτερον, διότι εἶχομεν πεποίθησιν ὅτι θά προσεκαλούμεθα παρὰ τῆς οἰκογενείας Σ..., ἣτις βεβαίως θά ἐξῆτει πληροφορίας παρ' ἡμῶν περὶ τῶν διατρεζάντων.

Καί ὄντως δέν ἠπατήθημεν. Κατὰ τὴν ἕκτην ἐσπερινὴν ὥραν ἐλάβομεν προσκλητήριον παρὰ τῆς οἰκογενείας Σ..., παρακαλοῦσης ἡμᾶς ὅπως μεταβῶμεν καί διέλθωμεν παρ' αὐτῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ δεσποινίς Μικελίνα μάς παρουσίασεν εἰς αὐτοὺς· ἐφαίνετο λίαν γαλήνιος, ἡ δέ φυσιογνωμία της δέν διετήρει οὐδέν ἔχνος τῶν βαθυτάτων συγκινήσεων τῆς παρελθούσης νυκτός.

Ὁ κύριος καί ἡ κυρία Σ... μάς ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγάλης φιλοφροσύνης· εἶτα δέ, ἀνευ οὐδενὸς προοιμίου, ἤρχισεν ἡ συζήτησις περὶ τῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα συμβάντων.

Ὁ κύριος Σ... ὀλίγον ἠνῴσει τὴν γαλήνην· οὐχ ἦττον ἐδείκνυε μέγιστον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν συνομιλίαν ταύτην. Ἀπὸ καιροῦ δέ εἰς καιρὸν ἡ σύζυγός του τῷ ἐξήγει ἀγγλιστί πᾶν ὅ,τι τῷ διέφευγεν, ἡμεῖς δέ διηγήθημεν τὰ πάντα ὅπως εἶδομεν καί ἠκούσαμεν αὐτά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριοι, μάς εἶπεν ἡ κυρία Σ..., ὅτε ἐτελειώσαμεν τὴν ἀφήγησίν μας, καί σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διότι σᾶς ἀπησχόλησα ἐπὶ τοσοῦτον ἀλλὰ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἐπίμονον θέλησίν μου, τοῦ νά μάθω ἀκριβῶς τὰ πάντα, ὅπως δυνθῶ νά λάβω ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν.

Ἐπρεπεν ἀληθῶς ἐνωρίτερον, προσέθηκεν ἡ κυρία Σ..., νά φροντίσω περὶ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου παιδός· ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ὁ πατήρ του τὸ ἠγάπα· οὐδ' ἐπῆλθέ ποτε εἰς τὸν νοῦν μου νά ἐπιστήσω τὴν προσοχήν μου ἐπ' αὐτοῦ. Ἐνόμιζον ὅτι τὸ πτωχὸν παιδίον ἐπασχεν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, καί δι' αὐτὸ τοῦτο παρεκίνησα τὸν πατέρα του νά το παραλάβῃ εἰς Ἰταλίαν, μὴ φανταζομένη ποτὲ ὅτι τὸ ἀτυχές αὐτὸ πλάσμα θά ὑφίστατο τοιαῦτα βασανιστήρια! Αἰσθάνομαι βαθυτάτην ἐγνωμοσύνην πρὸς τὴν δεσποινίδα Μικελίνα, καί σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, κύριοι, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν συνδρομήν σας κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα.

Ὁ ἀτυχὴς Ζιμ δέν ἔχει πλέον αἰσθησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραττομένων, διότι ἡ σκληρὰ ἀσθένεια, ὑπὸ τῆς ὁποίας προσεβλήθη, εἶνε ἡ αἰτία τῶν ἀλλοκότων τούτων φαινομένων. Ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἐξαιρετος ὑπέρτης, εἶπε προσβλέπουσα τὸν σύζυγόν της, καί ὁμολογῶ ὅτι ὁ κύριος Σ..., θά δυσκολευθῇ πολὺ νά τον ἀποπέμψῃ·

ἀλλ' ὅπως ἤλθον τὰ πράγματα, εἶνε ἀδύνατον νά τον διατηρήσωμεν πλέον πλησίον μας.

Ἐχει συλλέξει ἀρκετὰ χρήματα ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του, τὰ ὅποια, ἐνούμενα μ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια καί ἡμεῖς θά τῷ δώσωμεν, εἶνε ἀρκετὰ, ὅπως διατηρήσωσιν αὐτόν. Ὅσα δέ ἀφορᾷ τὸ τέκνον του, ὄχι μόνον θά το ἀφαιρέσω παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε θά μάθῃ καί τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Θά ἐπιφορτίσω τὴν δεσποινίδα Μικελίνα νά φροντίσῃ περὶ τῆς ὅσον ἐνεστὶ τάχιον εἰσαγωγῆς τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ παιδίου εἰς τι νοσοκομεῖον πρὸς ἐντελῆ αὐτοῦ θεραπείαν· ἅμα δέ θεραπευθῇ, ἡμεῖς θέλομεν φροντίσει περὶ τῆς ἀνατροφῆς του.

Ἦδη, κύριοι, ὅτε ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νά σας γνωρίσωμεν, πιστεύω ὅτι θέλομεν ἐξακολουθήσει νά σας βλέπωμεν συνεχῶς, ἀφοῦ μάλιστα θά διαμείνωμεν ἐνταῦθα ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα.

Ἡ δεσποινίς Μικελίνα, προσέθηκε ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν φίλον μου, μοι ὠμίλησε περὶ τοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν ἔρωτός σας. Πιστεύω ὅτι θά λάβωμεν τὴν τιμὴν ν' ἀκούσωμέν τινας ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων συνθέσεών σας, τὰς ὁποίας τοσοῦτον μάς ἐξεθείασεν ἡ δεσποινίς.

Ἄ! κυρία, ἀπήντησεν ὁ Μιχαὴλ, θά λογισθῶ εὐτυχὴς ἂν δυνθῶ νά σας εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ πιστεύσατέ μοι, ὅτι δέν εἶμαι καί τόσῳ ἐξοχος μουσικός.

Εἶσθε πολὺ μετριόφρων, κύριε Μιχαὴλ· ἀλλὰ ἄλλα τὸ καλλίτερον· τοῦτο καθιστᾷ ἐπαγωγώτερον τὸν καλλιτέχνην· Ἄλλως τε, πιστεύω, προσέθηκε γελῶσα, ὅτι θά ἐλησμονήσατε πλέον τοὺς θερμούς του κυρίου Ζιμ.

Ἐγελάσαμεν καί ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας καί ἀπεσύρθημεν κατατεθειγμένοι διὰ τὴν νέαν μας ταύτην γνωριμίαν, καί ἔτι περισσότερο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θά ἔμμενε παρὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἡ δεσποινίς Μικελίνα.

Διήλθομεν τρεῖς ἐβδομάδας ἐν ἀληθεῖ παραδείσῳ· ἡ Μικελίνα ἦτο σχεδόν πάντοτε πλησίον μας καί δέν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τοῦ ἐπιστάτου Ζιμ. Ἐπὶ τέλους κατέστημεν οἱ ἀχώριστοι φίλοι τῆς οἰκογενείας ταύτης.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐξηρχόμεθα ἀπαντες εἰς περίπατον, μετὰ δέ τὸ δεῖπνον, ὁ Μιχαὴλ μάς κατέθελε διὰ τῶν μελωδικωτάτων συνθέσεών του. Τὸ πνεῦμά του μετρησιοῦτο εἰς νέας καί ἀγνώστους σφαίρας, καί θά ἔλεγέ τις ὅτι ἡ θεὰ τῆς Μικελίνης τοσοῦτον ἐνεθουσία αὐτόν, ὡς τε ἡ ποιητικὴ του ψυχὴ ἀφίετο εἰς τὰς θείας ἐκείνας καί ἀρρήτους ἐμπνεύσεις, αἵτινες ἀποκαλύπτουσι τὸ μυστικόν της.

Οὐχ ἦττον αἰσθημὰ τι ἀόριστον ἐκράτει αὐτόν πάντοτε καί δέν ἐδυνάμην, καίτοι ἐθεωρούμην ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀδελφός, νά ἐξιχνιάσω τὰ αἴτια αὐτοῦ.

Εἶχομεν λησμονήσει πλέον τὰ περὶ ταξιειδίων μελετώμενα σχέδιά μας, ὅτε ἐσπέραν τινὰ ἡ κυρία Σ... μάς ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν των.

Ἄμφότεροι ἐμείναμεν ὡς εἰ κεραυνόπληκτοι.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤμην ἐρωτευμένος, ἀλλ' ὑπέθετον τὸν φίλον μου, καὶ ἐλυπούμην ἀπὸ καρδίας. Ἄλλως τε τοσοῦτον εἰχομεν συνειθίσει τὴν εὐγενῆ ταύτην οἰογένησαν, ὥστε ἐνομιζομεν ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς θὰ κατέλειπε δυσαναπλήρωτον κενόν!

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Μιχαὴλ ἔκλαυσε ὡς παιδίον.

— Τί νὰ κάμω; μοὶ ἔλεγε. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀγαπῶ τὴν Μικελίαν. Ἄρα γε νὰ ἐμάντευσε ὅτι τὴν ἀγαπῶ; Ἄρα γε με ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη;

— Βεβαίως, τῷ ἔλεγον ἐγώ, προσπαθῶν νὰ τον παρηγορήσω, αἱ γυναῖκες μαντεύουσι πάντοτε τὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅταν δὲν εὐχαριστῶνται εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸ φανερώουσι διὰ τοῦ καταφανεστέρου τρόπου. Ἀπεναντίας οἱ τρόποι τῆς Μικελίνας εἶνε θελκτικοὶ καὶ ἀξιοβαστοὶ, τοῦτο δὲ εἶνε ἀποδείξις ὅτι γνωρίζει ὅτι ἀγαπᾶται καὶ θέλει ν' ἀγαπᾶται!

— Ἄλλὰ θὰ φύγῃ, φίλε μου, καὶ δὲν θὰ μάθω πλέον περὶ αὐτῆς, οὔτε αὐτὴ περὶ ἐμοῦ· οὐδέποτε θὰ τολμήσω νὰ τῆ ζητήσω τὴν χάριν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆ γράφω ἐνίοτε.

— Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητήσης τὴν ἄδειαν παρ' αὐτῆς, ἀλλὰ παρὰ τῆς κυρίας Σ... ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴν τὴν νέαν. Γνωρίζεις ὅτι ἡ Μικελίνα δὲν ἔχει μητέρα· εἶνε μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ δι' αὐτὸ τρέφει ἰδιάζοντα σεβασμὸν πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην κυρίαν, ἡ ὁποία τῇ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων τῆς. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ν' ἀπευθυνθῆς, ἀγαπητέ μου Μιχαὴλ· δὲν βλέπω τί τὸ κωλύον.

— Νομίζεις;

— Δικτὶ ὄχι; Καὶ ἐπειδὴ εἶται ὀλίγον δειλός, θὰ σε συνοδεύσω καὶ ἐγὼ παρὰ τῆ κυρίας Σ... Ζήτησον παρ' αὐτῆς δι' ἐπιστολῆς σου ἰδιαιτέρων συνέντευξιν.

Ἐγραψεν, ἀλλὰ δισταζών. Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ εἶνε πάντοτε δειλός.

Ὁ Μιχαὴλ ἦτο νεώτερος ἐμοῦ κατὰ δύο ἔτη καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐγνώριζεν ἀκούοντως τὸν κόσμον· παιδιόθεν ἀφιερωθεὶς εἰς τὰς σπουδὰς του, καὶ μὴ γνωρίζων ἄλλο· πάθος ἦ τὴν μουσικὴν, ὁ πρῶτος οὗτος ἔρωσ του συνεκίνησεν αὐτὸν βαθέως.

Ἀκολουθήσας τὴν συμβουλήν μου, δὲν ἐβράδυνε νὰ λαβῇ ἀπάντησιν παρὰ τῆς κυρίας Σ..., ἣτις εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὸν ἀνέμενε. Μετέβημεν παρ' αὐτῆ καὶ συνδιελέχθημεν ἐπὶ πολὺ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς συνδιαλέξεώς μας ἀκούοντως εὐηρέστησε τῷ φίλῳ μου.

Ἡ κυρία Σ... εἶχε μαντεύσει τὸν πρὸς τὴν Μικελίαν ἔρωτα τοῦ Μιχαὴλ. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι οὗτος ἀνήκεν εἰς μίαν τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐντιμωτέρων οἰογενειῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἦτο εὐπαιδευτός καὶ ἠθικώτατος νέος καὶ ὅτι εἶχε μικρὰν περιουσίαν. Ἀπεναντίας ἡ Μικελίνα ἦτο πτωχή. Ἐπρεπε λοιπὸν πρῶτον ν' ἀ-

ποκατασταθῆ ἐντελῶς ὁ Μιχαὴλ καὶ εἶτα νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ γάμου των.

— Ἐπιδοκιμαζῶ τὸν ἔρωτά σας, προσέθηκεν ἡ εὐγενὴς κυρία, καὶ σας ἐξουσιοδοτῶ ν' ἀποχαιρετήσητε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε. Θά σας θεωρῶ ὡς μνηστῆρά της καὶ δύνασθε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ τῆ γράφητε μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ πόθοί σας.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Μιχαὴλ ἦτο ἀληθῶς πλήρης.

Δὲν παρευρέθη εἰς τὸν μετὰ τῆς ἐρωμένης του τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν, ἀλλ' ἐκ τοῦ προσώπου του ἠνώνησα ὅτι ὑπῆρξε συγχινητικώτατος.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς οἰογενείας Σ... ἀπεχωρίσθημεν καὶ ἡμεῖς, ὁ μὲν Μιχαὴλ ἐπιστρέφων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίσσης, ἐγὼ δὲ εἰς Παρισίους, ἔνθα μ' ἐκάλου σπουδαταὶ οἰογενεῖα καὶ ὑποθέσεις μου.

Ἀποχωρίζομενοι, ἀμφότεροι ἐλυπήθημεν ἀπὸ καρδίας· οὐχ ἦττον ἠλπιζομεν ὅτι θὰ συνηνώμεθα καὶ πάλιν κατὰ τὰς προσεχεῖς διακοπὰς, καθ' ἃς μυρίας διασκεδάσεις καὶ ἐκδρομὰς θὰ ἐπεχειροῦμεν. Φεῦ! πῶς ἐκμηδενίζονται αἱ χρυσόπτεροι ἐλπίδες τῆς νεαρᾶς μας ἡλικίας ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος τοῦ βίου! Οἴμοι! ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπανιδώμεν πλέον ἀλλήλους!...

Γ'

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τοῦ Μιχαὴλ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατριδα του πρὸ τῆς ὀρισμένης ἐποχῆς, ἐγὼ δὲ διέμενον διαρκῶς εἰς Παρισίους δι' ὑποθέσεις μου.

Ἐπὶ ἑξ ὀλόκληρα ἔτη διετηροῦμεν διαρκῆ ἀλληλογραφίαν, ὁ δὲ φίλος μου ἠγάπα πάντοτε περιπαθῶς τὴν Μικελίαν καὶ πάντοτε μοὶ ἔγραφε περὶ αὐτῆς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινα μοὶ ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς του ὅτι, διορισθεὶς δικαστής, ἐμελλεν ὅσον οὕτω νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του καὶ ὅτι ἡ κυρία Σ... παρεχώρει εἰς τὴν μνηστῆν του ἀνάλογον προίκα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μικελίνα δὲν εἶχε συγγενεῖς, εἶχε ἀπορασισθῆ νὰ γίνωσιν οἱ γάμοι ἐν Κ*** τοσοῦτω μάλλον, καθόσον ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαὴλ, οὐσα λίαν φιλάσθεως, δὲν ἐδύνατο νὰ μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν ἢ ἀλλαχοῦ, ὅπως παρευρέθη εἰς τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐν τέλει δὲ μοὶ ἔγραψεν ὅτι μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν γάμων των θὰ ἤρχοντο εἰς Εὐρώπην, ὅπως ἐπανιδώσωιν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ἀρχαίους των φίλους.

Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπανιδῶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ νεαρὸν ζεῦγος μ' ἐβουκαλιζεν ἐπὶ πολὺ· ἀλλὰ παρήλθεν ἱκανὸς καιρὸς καὶ δὲν ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ φίλου μου, ἀναγγέλλουσάν μοι τὴν προσεχῆ ἀφίξιν του. Εὐρισκόμην εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, ὅτε πρῶταν τινα ἔλαβον ὀγκώδη τινα φάκελλον, προερχόμενον ἐκ Κ***.

Ἀπσφράγισα αὐτὸν τρέμων, διότι ἡ

ἐπιγραφή δὲν ἦτο γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Μιχαὴλ.

Μόλις ἀνέγνων τὰς πρώτας γραμμὰς καὶ ἀφῆκα κραυγὴν τρόμου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκαλύφθησαν ὑπὸ μέλανος πέπλου καὶ ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἡ ἐπιστολή, ἣτις περιεῖχε καὶ ἄλλα χειρόγραφα. Μετ' ὀλίγον, συνελθὼν, ἀνέλαβον τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα ἅτινά μοι ἀπέστειλεν ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαὴλ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀγαθῆς καὶ προσφιλοῦς ἐκείνης ψυχῆς, ἣτις ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐτυχίαν!

Τὰ χειρόγραφα ταῦτα συνέκειντο ἐκ τριῶν ἐπιστολῶν, ἐξ ὧν αἱ δύο ἦσαν τοῦ Μιχαὴλ, τὰς ὁποίας ἀπῆλθον πρὸς τὴν μνηστῆν του, ἡ δὲ τρίτη ἦτο τῆς Μικελίνας, γραφείσα παρ' αὐτῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ ὅπως ἐνωθῆ μετὰ τοῦ μνηστῆρός της.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται περιεῖχον τὰ ἐξῆς:

Ἐπεταὶ τὸ τέλος.

Σ**

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΩΝΟΣ ΙΡΒΙΓΚ

ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἄλλ' ὅμως ἡ νύξ προέβαινε, ὁ δὲ μέλων συνδικτυμὸν δὲν ἐνεργαζέτο, ὥστε καὶ ὁ βαρόνος, ἀπελπισθεὶς, κατήλθε τῆς σκοπιᾶς.

Τὸ ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν ἀναβλήθην γεῦμα δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ περιμένῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἤδη ὑπὲρ τὸ δέον ἐψημένα, ὁ μάγειρος εἰς μεγίστην στενοχωρίαν, ἀπαντες δ' οἱ τοῦ οἴκου εἶχον τὴν ὄψιν φρουρᾶς λιμοκτονουούσης.

Ὁ βαρόνος, λοιπὸν, ἠναγκάσθη παρὰ τὴν θέλησίν του, νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ συμποσίου, εἰ καὶ ὁ ξένος του δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει.

Παρεκάθηοντο ἤδη πάντες εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ἐμελλον ἀκριβῶς ν' ἀρχίσωσι τὸ φαγητόν, ὅτε ἤχος κέρατος ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν ξένου. Δεύτερον σάλπισμα ἠκούσθη, ἐπαναληφθὲν ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τῶν ἀρχαίων αὐλῶν τοῦ πύργου, καὶ ὁ φρουρὸς ἀνταπεκρίθη ἀπὸ τῶν τειχῶν.

Ὁ βαρόνος ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῆ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του.

Ἡ αἰωρητὴ γέφυρα εἶχε καταβιβασθῆ καὶ ὁ ξένος, ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος ἱππότης, ἐπιβάντων μέλανος ἵππου, ἦτο πρὸ τοῦ πυλῶνος. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ὠρόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον μελαγχολικῶς.

Ὁ βαρόνος δυσηρεστήθη πως, ὅτι ὁ γαμβρός του εἶχεν ἀφίχθῃ μόνος καὶ ἐν τοιαύτῃ ταπεινῇ περιβολῇ, αἰσθανθεὶς πρὸς στιγμὴν προσβαλλομένην τὴν φιλοτιμίαν του καὶ διῶδὼν ἔλλειψιν ἀβρότητας ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν σημαντικὴν οἰογένειαν, μεθ' ἧς ἐμελλε νὰ συνδεθῆ. Πλὴν καθησάχασε, σκεφθεὶς ὅτι ἴσως ἡ νεανικὴ ἀνυπομονησία του ἠνάγκα-

σεν αὐτὸν νὰ προτρέξῃ τῆς συνοδίας του.
— Θλίβομαι μεγάλως, εἶπεν ὁ ξένος, ὅτι ρίπτομαι ἐν μέσῳ ὑμῶν τόσον ἀκαταλήλως.

Ὁ βαρόνος διέκοψεν αὐτὸν δι' ἀπειρῶν φιλοφρονήσεων, διότι, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἐκαυχᾶτο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ καὶ εὐγενεῖᾳ τρόπων.

Ὁ ξένος ἐπειράθη ἀπαξ καὶ δις ν' ἀνακόψῃ τὸν χεῖμαρρον ἐκεῖνον τῶν λέξεων, ἀλλὰ ματαιῶς, ὥστε, ταπεινώσας τὴν κεφαλήν, ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ρῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ βαρόνος ἔκαμέ τινα διακοπήν, ὅτε εἶχον εἰσέλθει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ὁ ξένος ἐπεχείρησεν ἐκ νέου νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ πάλιν διεκόπη ὑπὸ τῆς ἀφιξέως τοῦ θήλεος μέρους τῆς οἰκογενεῖας, ὁδηγοῦντος τὴν ἐρυθριῶσαν καὶ φρικιῶσαν νύμφην.

Ἐπὶ στιγμὴν, ὁ ξένος παρετήρησεν αὐτὴν ἐν ἐκστάσει, θὰ ἔλεγε δέ τις, ὅτι ἡ ψυχὴ του συνεκεντρώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀτενίζοντας τὸ ὄρατον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Μία τῶν θείων τῆς νύμφης ἐψιθύρισε τι εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, ἥτις ἐπειράθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἤγειρε περσοβισμένη τοὺς ὕγρους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ἔριψε ταχὺ καὶ δειλὸν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξένου καὶ κατεβίβασεν αὐτοὺς ἐκ νέου πρὸς τὴν γῆν.

Αἱ λέξεις ἐξέπνευσαν ἐπὶ τῶν χειλέων της, πλὴν τὸ ἐπ' αὐτῶν ἐπανθούν μειδίωμα καὶ τὸ ἐφ' ἐκατέρως τῶν παρεῖων της θελκτικὸν λακκιδιον ἀπεδείκνυον, ὅτι εἶχεν ἴδει ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἦναι ἠὲ χριστιανισμένη.

Ἦτο δὲ ἀδύνατον νεανίς δεκαοκταετής, καλῶς προπαρασκευασμένη διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμον, νὰ μὴ εὐχαριστηθῇ ἐκ τῆς θέας τόσον εὐειδοῦς ἱππότου.

Ἡ προκεχωρηκυῖα ὄρα, καθ' ἣν ὁ συνδαιτυμῶν εἶχεν ἀφίχθῃ, δὲν ἐπέτρεπε τὴν συνδιάλεξιν, ἐπομένως ὁ βαρόνος οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ, ἀλλὰ, ἀναβλῶν εἰς τὴν ἐπιούσαν πᾶσαν ἰδιαιτέραν συνομιλίαν, ἔδωκε τὸ παράδειγμα καὶ ἔλαβε θέσιν πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἔτι παρθένου συμποσίου.

Τὸ γεῦμα ἦτο παρατεθειμένον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου, ἀπὸ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας ἤρτηντο αἱ φεβεραι εἰκόνες τῶν ἡρώων τοῦ οἴκου τῶν Κατσενελλενδόγκεν καὶ τὰ τρόπαια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπικρατῆσαι ἐκ τῶν πολέμων ἢ τῆς θήρας.

Θώρακες διατετρημένοι, ἀκόντια ἱπποδρομιῶν τετραυσιμένα καὶ σημαῖαι διεσχισμέναι συνανειγνύοντο μετὰ τῶν λαφύρων τῆς θήρας· σιαγόνες λύκων, κυνόδοντες ἀγριοχείρων ἐμόρφαζον φεβερῶς ἐν μέσῳ τῶν τόξων καὶ τῶν πελέκεων· ἀκριβῶς δ' ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ νεαροῦ μνηστῆρος ἐκρέμαντο ζεῦγος ἐλαφοκεράτων.

Ὁ ἱππότης δὲν προσεῖχε πολὺ εἰς τὴν ὁμήγυριν, οὐδ' εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Μόλις ἔθιγε τὰ φαγητὰ, ἐφαίνετο ἀπεροφημένος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν μνηστῆν του θαυμασμοῦ καὶ ὠμίλει χαμηλοφώνως, ὥστε σχεδὸν δὲν ἤκούετο, διότι ἡ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι θορυβώδης· ἀλλὰ τίνος

γυναικὸς ἢ ἀκοῆ εἶναι τόσον ὀλίγον λεπτή, ὥστε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνηται καὶ τοῦ ἐλαφροτέρου στεναγμοῦ τοῦ ἔραστοῦ αὐτῆς;

Εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ νέου ἐνυπῆρχε τι τὸ ἀβρὸν καὶ σύναμα σοβαρὸν, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προξενούν βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς δεσποινίδος, ἥτις μετέβαλλε πολλάκις χροιάν, ἐνῶ ἠκροῶτο μετὰ πάσης προσοχῆς.

Ἐκ διαλειμμάτων ἔδιδεν, ἐρυθριῶσα, ἀπάντησίν τινα, ὅτε δ' ὁ μνηστῆρ ἔστρεφεν ἀλλαχοῦ τὸ πρόσωπον, ἔριπτε πλάγιον καὶ ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς ρομαντικῆς στάσεώς του καὶ ἐξέπεμπεν ἡδὺν στεναγμὸν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ἦτο προφανές, ὅτι τὸ νεαρὸν ζεῦγος διετέλει ὑπὸ μαγείαν, αἱ δὲ θεαῖαι, εἰδυῖαι κατὰ βάθος τὰ μυστήρια τῆς καρδίας, ἀπερήναντο, ὅτι οἱ δύο νέοι εἶχον ἐρωτηθῆ, μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα.

Ἡ ἑορτὴ παρετάθη φαιδρὰ ἢ τοῦλάχιστον θορυβώδης, διότι πάντες οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν περσοβισμένοι δι' ἰσχυρὰς ὀρέξεως ὁποῖαν προσδίδει τὸ ἐλαφρὸν βαλάντιον καὶ ὁ ὀρεινὸς ἀήρ.

Ὁ βαρόνος διηγήθη τὰς ὄραιότερας καὶ ἐκτενεστέρας ἱστορίας του, τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχε διηγήθῃ τόσον καλῶς ἢ τοῦλάχιστον μετ' ἰσοῦ ἀποτελέσματος.

Ἐὰν εὐρίσκετό τι ἐν αὐταῖς ἀξιοθαύμαστον, οἱ ἀκροαταὶ τὸν καταλαμβάνοντο ὑπὸ ἐκπλήξεως· ἐὰν τι ἀστεῖον, ἐξερρηγνύοντο εἰς γέλωτα εἰς τὴν προσήκουσαν στιγμὴν.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ βαρόνος, ὡς πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες, ἦτο πολὺ μέγας κύριος, ὥστε, ὁσάκις ἤστειζετο, οἱ ἀστεῖμοί του ἦσαν βραβεῖς, πλὴν, εἰς ὑποστήριξιν αὐτῶν, προσέφερε ποτήρια πλήρη οἴνου hocheimer, ἐνοσεῖται δ' ὅτι ἡ βαρυτέρα ἀστεϊότης εἶναι εὐπρόσδεκτος, παρατιθεμένη εἰς γεῦμα, ποτιζόμενον διὰ καλοῦ παλαιοῦ οἴνου.

Ἄριστα πράγματα ἐλέχθησαν ὑπὸ πτωχοτέρων καὶ ὑπὸ εὐφροστέρων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα πράγματα μόνον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἠδύναντο νὰ ἐπαναληφθῶσιν· πολλοὶ πονηροὶ λόγοι ἐψιθυρίσθησαν εἰς τὰ ὦτα τῶν κυριῶν, αἵτινες, πειρώμεναι νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, παρ' ὀλίγον καταλαμβάνοντο ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν· καὶ εἰς ἐξάδελφος τοῦ βαρόνου ἐτραγώδησεν οἶονεὶ ὀρούμενος ἐν ἡ δύο ἄσπρατα, τὰ ὁποῖα ἠνάγκασαν πραγματικῶς τὰς δύο θεῖας νὰ καλύψωσι τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ριπιδίων των.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς διαχύσεως, ὁ ξένος συνδαιτυμῶν ἐτήρει τὴν παραδοξοτέραν καὶ τὴν μᾶλλον ἀνάρμοστον σοβαρότητα.

Ἡ φυσιογνωμία του περιεβάλλετο διὰ μελαγχολίας τόσον μᾶλλον βαθυτέρας ὅσον ἡ νύξ προὔχωρει, ἐφ' ὅσον δ' ἐὰν ἐθεωρεῖτο τοῦτο ἀνεξήγητον, οἱ ἀστεῖμοί τοῦ βαρόνου ἐφαίνοντο καθιστῶντες αὐτὸν μελαγχολικώτερον. Ὅτε μὲν ἐβουλιζετο εἰς σκέψεις, ὅτε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐνέφαινον ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ἀβεβαιότητα, ἐνδεικνύουσιν πνεῦμα μὴ ὑγιές.

Ἡ μετὰ τῆς μνηστῆς συνδιάλεξις του

καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μυστηριώδης.

Πυκνὰ νέφη ἤρχισαν νὰ καλύπτωσι τὴν εὐγενῆ γαλήνην τοῦ μετώπου τῆς κόρης, αἰφνιδίαι δὲ φρικιάσεις διέτρεχον τὸ ἀβρὸν σῶμα της.

Ταῦτα πάντα δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγωσι τὴν προσοχὴν τῶν παρεστώτων.

Ἡ εὐθυμία αὐτῶν ἐψυχράνη, ἔνεκα τῆς ἀνεξηγήτου μελαγχολίας τοῦ μνηστῆρος· τὸ πῦρ αὐτῶν ἐσβέσθη· ψιθυρισμοὶ καὶ βλέμματα ἀντηλλάγησαν, συνοδευόμενα ὑπὸ ὑψώσεων τῶν ὤμων καὶ θλιβερῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς.

Τὰ ἄσπρατα καὶ οἱ γέλωτες ἐγένοντο σπανιώτεροι, ἐπῆλθον δὲ πληκτικώταται διακοπαὶ τῆς συνδιαλέξεως, τὰς ὁποίας ἐπηκολούθουν παράδοξοι μῦθοι καὶ ὑπερφυσικαὶ ἱστορίαι.

Τὰ πένθημα διηγήματα διεδέχοντο ἀλλήλα· ὁ δὲ βαρόνος παρ' ὀλίγον προὔκαλει τὸν ἔνεκα φόβου ἐκ συγκοπῆς θάνατον κυριῶν τινῶν, διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ φάσματος ἱππότου, ὅστις ἀπήγαγε τὴν ὄραϊαν Ἐλεονόραν — ἱστορίας φρικώδους, ἀλλ' αὐθεντικῆς, μεταπονηθείσης βραδύτερον εἰς καλοὺς στίχους, ὑπὸ πάντων δ' ἀναγνωσθείσης, χωρὶς ν' ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Ὁ μνηστῆρ ἠκροῶτο τῆς ἱστορίας ταύτης μετὰ βαθείας προσοχῆς. Προσῆλου ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ βαρόνου, ἐνῶ δ' ἡ ἀφήγησις προσῆγγιζεν εἰς τὸ τέλος, ἠγείρετο βαθμηδὸν τοῦ ἐδωλίου του, μηκυνόμενος πάντοτε, ὥστε εἰς τοὺς τεθαμβωμένους ὀφθαλμούς τοῦ βαρόνου παρέστη ἔχων σχεδὸν τὸ ἀνάστημα γίγαντος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀφήγησις ἐτελείωσεν, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἀπεχαιρέτησεν ἐμφαντικῶς τοὺς συνδαιτυμόνας.

Οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ὁ βαρόνος ἦτο πραγματικῶς κεραυνόπληκτος.

— Πῶς! θέλει νὰ παραιτήσῃ τὸν πύργον εἰς τὸ μεσονύκτιον! Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν του, ὡς ἐπίσης κοιτῶν, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ κατακλιθῇ.

Ὁ ξένος ἐκίνησε μελαγχολικῶς καὶ μυστηριωδῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὁφείλω, εἶπε, νὰ θέσω, τὴν νύκτα ταύτην, τὴν κεφαλὴν μου ἐφ' ἑτέρου προσκεφαλαίου!

Ἡ φράσις αὕτη καὶ ὁ τόνος τῆς ἀπαγγελίας αὐτῆς ἔκαμον τὸν βαρόνον νὰ δειλιάσῃ· πλὴν οὗτος, ἀνακαλέσας τὰς δυνάμεις του, ἐπανέλαβε τὰς φιλοξένους προσφοράς του.

Ὁ ξένος ἔσεισεν ἐκ νέου ἐν σιωπῇ, ἀλλὰ σημαντικῶς, τὴν κεφαλὴν, ἀποχαιρέτησας δὲ τοὺς παρεστώτας διὰ σχημάτων, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης με βήματα βραδέα καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Αἱ γραῖαι θεαῖαι εἶχον ἐντελῶς ἀπολιθωθῆ, ἡ νύμφη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δάκρυ ἐκύλισεν ἀθρόβως ἐπὶ τῆς παρεΐας της.

Ὁ βαρόνος παρηκολούθησε τὸν ξένον μέχρι τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ πύργου,

ὅπου ὁ μέλας ἵππος ἐκτύπα τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς ἐκ τῆς ἀνυπομονῆσάς. Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὸν πυλῶνα, κρυπτόμενον ὑπὸ μέγαν θόλον, ἀμυδρότατα φωτιζόμενον διὰ φανοῦ, ὁ ξένος ἔστη, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν βαρόνον διὰ φωνῆς πενθίμου, τὴν ὁποίαν τὸ χαμαλὸν τοῦ θόλου καθίστα ἔτι μᾶλλον τοιαύτην :

— Νῦν, ὅτε εἴμεθα μόνον, εἶπε, θέλω σὰς ἀνακοινώσαι τὸ αἴτιον τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἐπίσημος ὑποχρέωσις, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι ν' ἀναβάλλω . . .

— Πῶς ! δὲν δύνασθε νὰ στείλητε ἕτερον τινα ἀνθ' ὑμῶν ;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀντιπροσώπου. — Ὅφειλω νὰ πρρευρεθῶ αὐτοπροσώπως. — Δέον νὰ μεταβῶ εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Βύρτσουργ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀναλαβὼν θάρρος· πλὴν περιμενεῖτε μέχρι τῆς αὔριου — αὔριον θὰ ὀδηγήσητε ἐκεῖ καὶ τὴν μνηστὴν ὑμῶν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ξένος μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως, δὲν ὑπεχρεώθην νὰ παρευρεθῶ μετὰ μνηστῆς. — οἱ σκώληκες — οἱ σκώληκες μὲ περιμένουσι. Δὲν εἶμαι πλέον ἐν τῇ ζωῇ. — Ἐπροεῦθην ὑπὸ ληστών — τὸ σῶμά μου ἀναπαύεται εἰς Βύρτσουργ· — θά με θάψωσι τὸ μεσονύκτιον. — ὁ τάφος δὲ ἀπαιτεῖται. — ὄφειλω νὰ εἶμαι ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν.

Μετὰ ταῦτα, ἐβρίθην ἐπὶ τοῦ μέλανος ἵππου του, διήλθεν ὡς ἀστραπὴ τὴν αἰωρητὴν γέφυραν, μετὰ δὲ μικρὸν, ὁ κρότος τῶν σπινθηροβολούντων πετάλων τοῦ ἵππου ἐβυθίσθη εἰς τὰς πενθίμους κυμάνσεις τοῦ ἀνέμου τῆς νυκτός.

Ὁ βαρόνος διηυθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἐν βυθυτάτῃ θλίψει καὶ ἀρηγήθη πᾶν ὅ, τι συνέβη.

Δύο κυρίαί ἐλιποθύμησαν πρὸς ἀλλήλας· ἕτεροι δὲ κατελήφθησαν ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι συνεγεματίσαν μετὰ φάσματος.

Τινὲς τῶν συνδαιτυμόνων ἐξήνεγκον τὴν γνώμην, ὅτι ἴσως ἦτο ὁ διάσημος κακοῦργος-κυνηγὸς τοῦ γερμανικοῦ μύθου. Ἐτεροι ἐλάλησαν περὶ πνευμάτων τῶν ὄρεων, περὶ δαιμόνων τῶν δασῶν καὶ περὶ ἄλλων ὑπερφυσικῶν ὄντων, ἐξ ὧν πολλὰ πρὸ ἀμνημονεύτου ἔπαθον οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς Γερμανίας. Πτωχὸς δὲ συγγενὴς ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ προσθήσῃ, ὅτι τὸ συμβᾶν ἦτο ἴσως εὐφυῆς ἀστειότης τοῦ νεκροῦ ἵπποτου καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ πένθιμος χαρακτήρ τῆς ἰδιοτροπίας ἐφαίνετο συμβιβάζόμενος μετὰ τῆς μελαγχολίας τοῦ προσώπου.

Ἡ τοιαύτη γνώμη ἐφείλκυσε ἐπὶ τοῦ τολμήσαντος νὰ ἐκφέρῃ αὐτὴν τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἰδίως τὴν τοῦ βαρόνου, ὅστις ἠτένισεν αὐτὸν ὡς ἄπιστον, ὥστε ὁ ἀτυχὴς ἠναγκάσθη ν' ἀποπτύσῃ τὴν αἰρεσιν καὶ ἐπανελάθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀληθοῦς πίστεως.

Οἱ αἰ δῆποτε ὅμως ἂν ἦσαν αἱ δυναταὶ ἀμφιβολίαι, διεσκεδάσθησαν τὴν ἐπιούσαν, διὰ τῆς ἀφίξεως ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένων, οἵτινες ἐβεβαίωσαν τὴν εἰδησιν τοῦ φόνου

τοῦ νέου κόμητος καὶ τῆς ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Βύρτσουργ ταφῆς αὐτοῦ.

Ἐκαστος δύναται νὰ εἰκάσῃ τὸν ἐπικρατήσαντα ἐν τῷ πύργῳ φόβον.

Ὁ βαρόνος ἐκλείσθη εἰς τὸν κοιτῶνά του, οἱ δὲ παρ' αὐτῷ ξενιζόμενοι, οἵτινες εἶχον συναθροισθῆ, ὅπως μετ' αὐτοῦ συνεορτάσωσι, δὲν ἠδύναντο νὰ σκεφθῶσι κἂν νὰ τον ἐγκαταλείψωσιν ἐν τῇ θλίψει του, ἀλλὰ περιεπλανῶντο ἐν ταῖς αὐλαῖς ἢ συνήρχοντο εἰς ὀμίλους ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, κινουῦντες τὰς κεφαλὰς καὶ ὑψοῦντες τοὺς ὤλους ὡς ἐκφρασιν συμμετοχῆς τῆς στενοχωρίας τόσον ἀξιολόγου ἀνθρώπου, καὶ παρόντων εἰς τὴν τράπεζαν εἶπερ ποτε περισσότερον, ἔτρωγον δὲ καὶ ἔπινον ἀπληστότερον ἢ ἄλλοτε, ὅπως διατηρῶσι τὸ ἐκυτῶν θάρρος.

Ἡ θέσις ὅμως τῆς μνηστῆς-χήρας ἦτο ἔτι μᾶλλον ἀξιοθρήνητος. Ν' ἀπολέσῃ ἕνα σύζυγον πρὶν ἢ τοῦλάχιστου ἐναγκαλισθῆ αὐτὸν — καὶ ὁποῖον σύζυγον ! Ἐὰν αὐτὸ τὸ φᾶσμα του ἦτο τόσον χάριεν καὶ εὐγενές, τί θὰ ἦτο ἐκεῖνος ζῶν ;

Ἡ ἀτυχὴς ἐπλήρου τὸν οἶκον διὰ τῶν στεναγμῶν τῆς.

Τὴν νύκτα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς χηρείας εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸν κοιτῶνά της, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐτέρας τῶν θείων της, ἧτις ἐπέμεινε νὰ συγκοιμηθῆ μετ' αὐτῆς.

Ἡ θεία, ἧτις ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων περὶ βρυσκολάκων διηγηματολόγων τῆς Γερμανίας, ἐξηκολούθει τὴν ἀφήγησιν ἐκτενοῦς τοιοῦτου διηγήματος, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ὁ κοιτῶν ἦτο ἐκ τῶν ἀπωτέρων τοῦ πύργου καὶ εἶχεν ὄψιν πρὸς κῆπον.

Ἡ ἀνεψιά ἀπὸ τῆς κλίνης της παρετήρει σκεπτικῆ τὸ ἐπαργυροῦν τὰ φύλλα δένδρου φῶς τῆς ἀκατελλούτης σελήνης.

Ὁ κώδων τοῦ πύργου εἶχε μόλις σημάνει μεσονύκτιον, ὅτε γλυκεῖα μελωδία ἠκούσθη εἰς τὸν κῆπον.

Κατήλθεν ἀθορύβως καὶ ταχέως τῆς κλίνης καὶ διὰ βήματος ἐλαφροῦ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον.

Μορφὴ ἐπιβλητικὴ ἵστατο ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Πλὴν ἀκτίς τῆς σελήνης, προσπεσοῦσα ἐπ' αὐτῆς, ἐφώτισε πρόσωπον.

Ὅρανε καὶ γῆ ! ἡ νεῦνις ἀνεγνώρισεν τὸν μνηστῆρα - φᾶσμα.

Ταῦτοχρόνως ὀξεῖα κραυγὴ προσέβαλε τὴν ἀκοὴν της, καὶ ἡ θεῖα της, ἡ ὁποία, ἀφυπνισθεῖσα ὑπὸ τῆς μουσικῆς, εἶχε παρakoλουθῆσαι αὐτὴν σιωπηλῶς μέχρι τοῦ παραθύρου, ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην της.

Ὅτε ἡ νεῦνις ὕψωσεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, τὸ φᾶσμα εἶχε γίνεαι ἄφαντον.

Ἐκ τῶν δύο γυναικῶν, ἡ θεῖα εἶχε μείζονα ἀνάγκην βοήθειας, διότι εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις ἐκ τοῦ φόβου. Ὡς πρὸς τὴν νεῦν ὅμως, ὑπῆρχε τι ἐν τῷ φάσματι τοῦ μνηστῆρός της, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπήρσεν αὐτῇ.

Διέκρινεν εἰσέτι ἐν αὐτῷ φαινομένῳ ἀρρενωπὴν ὠραιότητα· μόλονότι δ' ἡ σκιὰ ἀνδρὸς δὲν εἶναι ἐκ φύσεως τοιαύτη, ὥστε

νὰ ἱκανοποιῆ τὴν στοργὴν νεάνιδος, πασχούσης ἐξ ἔρωτος, οὐχ ἦττον, ὁσάκις εἶναι ἀδύνατος ἢ ἀπόλαυσις τῆς πραγματικότητος, εἶναι πῶς παραμυθία τις.

Ἡ θεῖα ἐδήλωσεν, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιτῶνα· ἡ δὲ ἀνεψιά, νῦν τὸ πρῶτον ἀνθισταμένη, ἐδήλωσεν ἐπίσης, ὅτι δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς ἕτερον· ἐκ τούτου προέκυψεν, ὅτι θὰ ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ μόνη. Ἀπέσπασεν ὅμως ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς θεῖας τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν ἤθελε διηγηθῆ τὰ περὶ τοῦ φάσματος, ἐκ φόβου μήπως ἤθελον στερήσαι αὐτὴν τῆς μόνης ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιτροπίας αὐτῆς πενθίμου ἡδονῆς — τοῦ νὰ κατοικῆ εἰς δωμάτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, τὴν νύκτα, ἠγρύπνει ἡ προστατὴς σκιὰ τοῦ μνηστῆρός της.

Πόσον χρόνον ἡ ἀγαθὴ γραῖα θὰ ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσιν της εἶναι ἄγνωστον, ἀπὸ ἧσθάνετο ἰδιαίτερον εὐχαρίστησιν νὰ διηγητῆται θαυμασία· ἄλλως τε εἶναι εἶδος θριάμβου ν' ἀρηγήται τις πρῶτος φρικώδη ἱστορίαν.

Οὐχ ἦττον μνημονεύεται εἰσέτι ἐν τῇ γειτονίᾳ ὡς ἀξιοσημείωτον παράδειγμα γυναικείας ἐχευθίας, ὅτι διετήρησε τὸ πρᾶγμα δι' ἐκυτὴν ἐπ' ὀλόκληρον ἐβδομάδα, ὅτε ἀπροσδοκῆτως, χάρις τῷ Θεῷ, ἀπηλλάγη τῆς δυσκόλου ταύτης θέσεως ὑπὸ τῆς πρῶταις νιᾶς, κατὰ τὸ πρόγευμα, δοθείσης εἰδήσεως, ὅτι ἡ νεκρὰ κόρη οὐδαμῶς εὗρισκετο.

Τὸ δωμάτιόν της ἦτο κενόν — δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης — τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν καὶ τὸ πτηνὸν εἶχε πεταξεί.

Τὴν ἀλγεινὴν ἐκπληξιν, μεθ' ἧς ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ εἰδησις, δὲν δύνανται νὰ φαντασθῶσιν εἰμὴ οἱ διατελέσαντες αὐτόπται τῆς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν προξενούσιν εἰς τοὺς φίλους του τὰ δυστυχήματα μεγάλου ἀνδρός.

Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς ἐποίησαντο βραχεῖαν ἀνακωχὴν τῆς ἐργασίας τῶν σιαγόνων των, ὅτε ἡ θεῖα, τὴν ὁποίαν, κατ' ἀρχάς, ἡ αἰφνιδία ἐντύπωσις εἶχε βωβάνει, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἀνακράζουσα :

— Τὸ φάντασμα ! τὸ φάντασμα ! τὴν ἔκλεψε τὸ φάντασμα !

Ἐν ὀλίγαις δὲ λέξεσι ἀρηγήθη τὴν φρικώδη σκηνὴν τοῦ κήπου καὶ συνεπέρανε, ὅτι τὸ φᾶσμα ἀπήγαγε τὴν μνηστὴν του.

Δύο τῶν ὑπηρετῶν ἐνίσχυσαν τὴν γνώμην ταύτην· εἶχον ἀκούσει τὸν κρότον ὀπλῶν ἵππου, κατερχομένου τὸ ὄρος περὶ τὸ μεσονύκτιον, οὐδόλως δ' ἀμύβηλλον, ὅτι ἦτο τὸ φᾶσμα, ὅπερ, ἐπιβαῖνον τοῦ μέλανος ἵππου του, ἔσυρε τὴν νεάνίδα πρὸς τὸν τάφον.

Ἡ ὀμήγουρις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς τρομερῆς ταύτης πιθανότητος, διότι τὰ τοιοῦτου εἶδους γεγονότα εἶναι κοινὰ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὡς βεβαιούσι πλείστα αὐθεντικαὶ ἱστορίαι.

Ὅποσον ἦτο ἀξιολύπητος ἡ θέσις τοῦ δυστυχῆ βαρόνου !

Ὅποσον σπαρακτικὸν διλήμμα διὰ φι-

λόστοργον πατέρα, διὰ μέλος τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Κετσοελλενβόγκεν!

Ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του ἐσύρθη βίᾳ πρὸς τὸν τάφον ἢ αὐτὸς ἐμελλεν ἴσως ν' ἀποκτήσῃ γαμβρὸν δαίμονά τινα τῶν δασῶν καὶ ἀγέλην δαιμονίσκων ἀντὶ ἐγγόνων.

Εἶχεν ἀπολέσει ἐντελῶς τὸ λογικόν του, ὡς πάντοτε, καὶ ὅλος ὁ πύργος διετέλει εἰς ἀναστάτῳσιν.

Οἱ ἄνδρες διετάχθησαν νὰ ἱππεύσωσι καὶ νὰ διατρέξωσι πάσας τὰς ὁδοὺς, πάσας τὰς στενωποὺς καὶ τὰς κοιλάδας τοῦ Ὀδενβαλδ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος βαρόνος εἶχε μόλις ὑποδυθῆ τὰ ὑψηλὰ πολεμικὰ ὑποδήματα του καὶ ἤτοιμαζέτο νὰ ἱππεύσῃ, ὅπως αὐτοπροσώπως ἐπιδιοθῆ εἰς ἀβεβαίαν ἔρευναν, ὅτε νέκ ἐμπράνσις ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀναχαιτισθῆ.

Ἐθεάθη κυρία τις διευθυνομένη πρὸς τὸν πύργον, ἐπιβάνουσα πολυτελῶς κεκοσμημένου ἵππου καὶ παρακολουθουμένη ὑπὸ ἐρίππου εὐγενοῦς.

Ἐτριπόδισε πρὸς τὸν πυλῶνα, κατῆλθε ταχεῖα τοῦ ἵππου καὶ, ριφθεῖσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βαρόνου, ἐπελάβετο τῶν γονάτων αὐτοῦ.

Ἦτο ἡ ἀπολεσθεῖσα θυγάτηρ του καὶ ὁ συνοδευὼν αὐτὴν ἦτο ὁ μνηστήρ-φᾶσμα.

Ὁ βαρόνος διετέλει εἰς σύγχυσιν.

Παρετῆρει τὴν θυγάτηρα του, εἶτα δὲ τὸ φᾶσμα καὶ σχεδὸν ἀμυβέλλων πρὸς τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰσθήσεών του.

Τὸ φᾶσμα εἶχε κατὰ πολὺ κερδίσει ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μετὰ τὴν εἰς τὴν χώραν τῶν πνευμάτων ἐκδρομὴν του.

Τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἀπήστραπτον καὶ καθίστων καταφανῆ τὴν χάριν τοῦ ἀναστήματός του καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν μελῶν τοῦ σώματός του. Τὸ ὄρατον πρόσωπόν του ἐχρωματιζέτο ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς νεότητος καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Τὸ μυστήριον ταχέως ἀπεκαλύφθη.

Ὁ ἱππότης ἀνήγγειλεν ἑαυτὸν ὡς κύριον Ἐρμᾶνον Φὸν Στάρκενφουστ.

Ἀφηγήθη τὰ μετὰ τοῦ νέου κόμητος συμβάντα αὐτῷ εἶπεν ὅτι εἶχε σπεύσει νὰ κομίσῃ τὴν θλιβερὰν εἰδήσιν εἰς τὸν πύργον, ἀλλ' ὅτι ἡ εὐφραδεία τοῦ βαρόνου τὸν διέκοψεν, ὡς αἰεὶ ἐπεχείρησε ν' ἀρχίσῃ τὴν διήγησίν του· ὅτι ἡ μνηστὴ ὑπεδούλωσεν αὐτόν· ὅτι, ὅπως διέβη ὀλίγας ὥρας πλησίον αὐτῆς, ὑπεδοήθησε, διὰ τῆς σιγῆς του, τὴν παρανόησιν· ὅτι εἶχε περιπλεχθῆ καὶ ἠγνόει τίνι τρόπῳ ν' ἀπομακρυνθῆ εὐσχήμως μέχρις οὗ ἢ περὶ βρυκολάκων διήγησις τοῦ βαρόνου παρέσχεν αὐτῷ κατάλληλον εὐκαιρίαν· ὅτι, φοβούμενος τὴν μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν ὑπάρχουσαν τιμαριωτικὴν ἐχθρότητα, ἐπανέλαβε κρυφίως τὴν ἐπίσκεψίν του — εἶχε συχνάσει εἰς τὸν ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς κόρης κηπὸν — προσήνεγκε τὸν ἔρωτά του, εἰς ὃν ἀνταπεκρίθη ἡ νεανίς, τὴν ὁποίαν ἀπήγαγε καὶ ἐνυμφεῖθη.

Ἐν πάσῃ ἐτέρᾳ περιστάσει, ὁ βαρόνος ἤθελε μείνει ἀκαμπτος, διότι ἦτο ζηλό-

τυπος τῆς πατρικῆς του ἐξουσίας καὶ εὐλαβῶς ἐπίμονος εἰς ἀπάσας τὰς οἰκογενειακὰς ἐχθρας· ἠγάπα ὅμως τὴν θυγάτηρα του· εἶχε κλαύσει αὐτὴν ὡς ἀπολεσθεῖσαν καὶ ἠγάλλετο ὅτε ἐπανεῦρισκε αὐτὴν ζῶσαν· μολοντί δ' ὁ σύζυγός της ἦτο ἐξ ἐχθρικοῦ οἴκου, οὐχ ἦττον, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἦτο φᾶσμα.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἱππότητος ἐπινοηθὲν παιγνίδιον νὰ παρασταθῆ ὡς νεκρὸς δὲν συνεβιάζετο ἀκριβῶς μετὰ τῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὑποσχέσεων, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν παρόντων, οἵτινες ἐν τῇ προκειμένη περιστάσει διείδον τὴν παροχὴν ὑπηρεσίας, ἐβεβίωσαν τὸν βαρόνον, ὅτι, εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος, πᾶν στρατήγημα εἶναι συγγνωστόν.

Ἡ ὑπόθεσις, λοιπόν, συνεβιάσθη αἰσιῶς.

Ὁ βαρόνος ἔδωκεν ἄρεσιν εἰς τὸ νεαρόν ζεῦγος.

Αἱ ἐορταὶ ἐπανήρχισαν.

Οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς περιέβαλον τὸ νέον μέλος τῆς οἰκογενείας διὰ τῆς ἀγάπης τῶν ἦτο τόσο εὐγενὴς, τόσο γενναῖος — καὶ τόσο πλούσιος!

Ἀληθεύει, ὅτι αἱ θεαὶ ἐσκανδαλίσθησαν ὀλίγον, διότι τὸ ἑαυτῶν σύστημα τοῦ αὐστηροῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς ὑπέστη τοιαύτην ἀποτυχίαν, πλὴν ἀπέδωκεν ταύτην εἰς τὴν λήθην τοῦ νὰ θέσωσιν εἰς τὰ παράθυρα σιδηρᾶς κιγκλίδας. Ἡ μία μάλιστα αὐτῶν ἐλυπήθη, ὅτι κατεστράφη ἡ θαυμασιὰ ἱστορία της καὶ ὅτι τὸ μόνον φᾶσμα, τὸ ὁποῖον εἶχε δυνηθῆ νὰ ἴδῃ, δὲν ἦτο, ἐπὶ τέλους, εἰμὴ παραποίησις· ἡ ἀνεψία της ὅμως ἐφαίνετο ἐντελῶς εὐτυχής, διότι εὗρε πραγματικὸν ἄνδρα μὲ σάρκα καὶ ὀστά!

Δ**

ΤΕΛΟΣ

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

[ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.]

Πρὸ πολλοῦ ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ παρκαλεῖ νὰ μεταβῶ πρὸς ἐπίσκεψίν της. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ λύπης. Ἐπρόκειτο νὰ διέλθω πολλὰς ἐβδομάδας μετὰ τῆς κυρίας Δὲ Τελλιέ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Νορμανδίας, ἐν τινὶ κτήματι, ὅπερ ἐσχάτως ἠγόρασε, καὶ τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἔγνων.

Ἦσθάνθη ἀπερίγραπτον θλίψιν ἐγκαταλείπουσα τὴν ἡρεμον κατοικίαν μου, ἐν ἡ εὐφροσύνης διήλθον τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας μου. Ἡ ἀγάμος γυνή, ἡ δὲ οὐδενὸς οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ συνδεομένη, ταχέως γηράσκει ἐν τῇ μοναξίᾳ. Τοῦτο δὲ κατενόησα ὅτε ἐμελλον νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξίδιον τοῦτο, διὰ τὸ ὁποῖον βραδύτερον μεγάλως μετενόησα, καίτοι εἰς αὐτὸ ὀφείλω τὸ ρωμαντικώτερον συμβᾶν τοῦ βίου μου.

Ἀνεχώρησα κατὰ τινὰ θεωλλῶδη ἡμέραν. Ραγδαία βροχὴ ἔπιπτε καθ' ὅλην

τὴν πρωτὴν, ἐξηκολούθει δέ, καίτοι λεπτοτέρα, καὶ ὅτε ἔφθασα περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸν σταθμὸν *** ἔνθα μὲ ἀνεμένεν ἡ ἀμαξα τῆς κυρίας Δὲ Τελλιέ. Ἦ πρὸς τὸ κτήμα τῆς ἐξαδέλφης μου ἀγούσα διήρχετο δι' εὐρείων ἐκτάσεων, ἐχουσῶν θλιβερὰν καὶ ἀχαρὴν τὴν ὄψιν. Ἡ βροχὴ ἔπαυσε μὲν, ἀλλ' αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου, καίτοι χλιαραὶ καὶ ὠχραῖ, ἀντανεκτανόμεναι ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν πεδιάδα μεγάλων λιμνῶν, ἀπετέλουν γραφικώτατον θέαμα.

Ἡ ἀμαξα ἔβαινε βραδέως, καθόσον ἡ ὁδὸς ἦτο δύσβατος. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐσύριζεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἐγὼ δὲ ἠτένιζον σιωπηλῶς τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θέαμα, ἀναμνηστικὸν τῶν βιβλίων μου καὶ τῆς ἡμέμου καὶ ἀταράχου ζωῆς, τὴν ὁποίαν διήγον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Προησθάνομην ὅτι ἐκεῖ, ἔνθα μετέβαινον, θὰ συνέβαινε δι' ἐμὲ κατὰ τι θλιβερόν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πλέον, τὸ δὲ λυκόφως ἐξετείνετο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἀποδιώκον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ἀραιὰ δὲ τινα καὶ λευκόφρα νεφίδρια διήρχοντο ταχέως τὸ στερέωμα, προαγγέλλοντα τὸ φθινόπωρον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀνάξ.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο ἀρχαιοτάτη, εὐρυχωροτάτη, ἀλλὰ σκοτεινή. Μόλις εἰς ἤλθον, ἠσθάνθη θλίψιν ἀπερίγραπτον, ἰδοῦσα μεγάλας κατὰ τὴν ἔκτασιν αἰθούσας, ἀλλὰ σκοτεινάς ἕνεκα τῶν στενῶν παραθύρων τῆς οἰκίας. Δὲν ἐπρόφθασα δὲ νὰ ρίψω βλέμμα ἐφ' ὅλων τῶν περικυκλούντων με ἀντικειμένων, ὅτε ἤκουσα τὸ βῆμα καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἣτις ἔσπευδε νὰ μ' ἐναγκαλισθῆ.

Ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ ἦτο ἀγαθωτάτης ψυχῆς. Μὲ ὑπέδεχθη μετὰ πραγματικῆς χαρᾶς, καίτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου της διεκρίνετο βαθεῖα τις θλίψις. Οὐχ ἦττον διήγεν ἐν εὐμαρείᾳ, ἡ δὲ υγεία αὐτῆς ἦτο ἐξαίρετος.

Ἐξ ἡ δὲ μετὰ τῆς Μαρίας Βλανσέ, νεαρᾶς ἀνεψίας της, ἦν, ἀπορφανεθεῖσαν, ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς καὶ πρὸς ἡν ἔτρεφε μητρικὴν ὄντως στοργήν.

Ὅθεν παραυτὰ ἠρώτησα περὶ αὐτῆς.

— Μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν νεκρᾶς τινος φίλης της, ἡ ὁποία πάσχει ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανέλθῃ.

— Εἶνε εἰς ἀνάρρωσιν τώρα;

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ.

Ἄλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κατέστη σκυθρωπὸν καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ μοι ἀνήγγελλε θλιβερὰν εἰδήσιν.

— Ἄλλὰ δικτὶ δὲν νυμφεύεται ἡ Μαρία; ἠρώτησα περιέργως τὴν γραίαν ἐξαδέλφην μου.

— Μήπως ἠξέσρω κ' ἐγώ; Εἶνε ὠραία ὡς ἄγγελος, ἀγαθὴ καὶ πλουσία, δύναμαι νὰ εἶπω, διότι ὅλη ἡ περιουσία μου ἀνήκει πλέον εἰς αὐτήν· παρουσιάσθησαν διάφοροι μνηστήρες, ἀλλ' ἡ Μαρία ἀρνείται ἐπιμόνως. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρέρχονται... εἶνε ἤδη εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

— Μήπως ἀγαπᾷ; . . .

— Ἡ Μαρία; μπᾶ! τὴν ἀφήκα ἐλευθέραν νὰ νυμφευθῆ ὅποιονδήποτε θέλει, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ᾖ ἀξιωματικός, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποχωρισθῶ ἀπ' αὐτῆς.

— Μήπως ἔχει λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν τολμᾷ νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῆ, ἢ μᾶλλον μήπως θέλει νὰ γίνῃ καλογραφεῖς;

— Ποσῶς, διότι ὠμίλησα καὶ περὶ τούτου εἰς τὴν Μαρίαν καὶ μοι ἀπήντησεν ὅτι οὐδέποτε τοιαύτη ἰδέα διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς. Κατ' ἀρχὴν ὅμως δὲν ἀποστρέφεται τὸν γάμον, ἀλλὰ τοὺς συζύγους. "Ὡ! πόσον λυπούμαι τὸν κύριον δὲ Μεζάρ. Οὐδέποτε ἐγνώρισα ἄνθρωπον μᾶλλον διακεκριμένον. Εἶνε μόλις τριακοντούτης, ἔχει λαμπρὰν περιουσίαν καὶ ἔξοχον πνεῦμα· τέλος πάντων ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν εὐτυχίαν μιᾶς γυναικός. Πρόσθετε δὲ εἰς ὅλα ταῦτα ὅτι ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν Μαρίαν.

— Καὶ δὲν συνήνεσεν εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο; ἠρώτησα ἐκπληκτος. Ἄλλ' εἶνε φοβερόν! Ὁ κύριος Μεζάρ εἶνε ἐξαίρετος ἀνὴρ, τὸν συνήντησα εἰς Παρισίους καὶ ἀληθῶς ἐθαύμασα τὰ προτερήματά του.

— Καὶ μολαταῦτα ἠρνήθη δις τὴν χεῖρά του, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ μετὰ στεναγμοῦ, καὶ πρὸ ὀλίγου ἐνυμφεῦθη ἄλλην.

— Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί τρέχει, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Μαρία καὶ ἡ συνομιλία μας διεκόπη. Μόλις μὲ εἶδεν, ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ με ἠσπᾶσθη τρυφερῶς.

Τότε παρετήρησα μετὰ προσοχῆς τὴν Μαρίαν, ἐκ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς ἠννόησα ὅτι δὲν ἦτο νέα προωρισμένη διὰ τὸν ἀγαθὸν βίον. Εἶχε τὴν κόμην ξανθὴν, τὸ πρόσωπον δροσερὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κυανοὺς καὶ ἀρελεῖς. Καίτοι δὲ ἦτο εἰκοσιτετραέτης, μόλις ἐφαίνετο δεκαεξέτων.

Τὰ θελκτικὰ αὐτῆς χαρακτηριστικὰ διετήρουν εἰς ἐτι ἀπασαν τὴν μειδιώσαν καὶ ἀφελῆ χάριν τῆς νεότητος, οὐδὲν δὲ γλυκύτερον καὶ ἐπαγωγότερον τοῦ μειδιάματος αὐτῆς.

Πᾶρκατα ἠννόησα ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ κύριος Μεζάρ, ἐρασθεῖς αὐτῆς· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐννοήσω, διατί αὕτη ἠρνήθη τὴν χεῖρα ἀνδρός, νέου εἰς ἐτι, πλουσίου καὶ ἔχοντος ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ καὶ ἐνόμισα ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα ν' ἀπευθύνω πρὸς αὐτὴν ἐρωτήσεις τινάς. Ὅθεν, ἐκ συνηνοήσεως μετὰ τῆς ἐξαδέλφης μου, ἔλαβον αὐτὴν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν καὶ ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν μόναι.

Ἡ ἐξαδέλφη μου μᾶς εἶχε παραφυλάξει.

Ἡ Μαρία, καθήσασα πλησίον τοῦ παρθύρου, παρετήρει ρεμβῶς τὰ ἐπὶ τοῦ ὀριζόντος φεύγοντα νέφη καὶ ἐτήρει ἄκραν σιωπὴν.

Τί ἄρα γὰρ ἐσκέπτετο;

— Μαρία, τῆ εἶπον αἰφνης ἄνευ προλόγου τινός, διατί δὲν θέλεις νὰ νυμφευθῆς;

Ἡ Μαρία μὲ παρετήρησε μεθ' ὕψους ἀφελούς.

— Μήπως ἀπαιτῶ καλλιτέραν τύχην ἀπ' αὐτὴν, ἐξαδέλφη μου;

— Καὶ λοιπὸν τότε, διατί φέρεις εἰς ἐτι τὸ ὄνομα Μαρία Βλανσέ;

— Ἄ! εἶπε διὰ σκαπτικοῦ μειδιάματος, διότι περιμένω.

Προσεπάθησα ν' ἀνακαλύψω τι περισσώτερον, ἀλλ' αὕτη μοὶ ἐξέφραγε πάντοτε.

Τέλος πάντων εἰσῆλθεν ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ὁμολογῶ ὅτι μεγάλως ἐστενοχωρούμην ὡς ἐκ τοῦ μονοτόνου ἐξοχικοῦ βίου, ὅστις δὲν συνεδιβάζετο ποσῶς πρὸς τὰς ἔξεις μου.

Μετὰ μετημβροῖαν ἐξεροῶν φροβερὰ καταιγίς. Ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ συνεταράχθη τοσοῦτον, ὥστε κατεκλιθῆ ἐνωρίς· ἐγὼ δέ, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω· ἀλλ' αἱ λάμψεις τῶν ἀστραπῶν καὶ ὁ θόρυβος τῶν βροντῶν, τοσοῦτον κατετάραξαν τὸ πνεῦμά μου, ὥστε ἄκουσα ἀφήκα τὸ βιβλίον νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων μου. Καὶ τότε, διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων μου, διέκρινα τὰ πελώρια δένδρα τοῦ κήπου, συνταρασσόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ τὴν σελήνην τρέχουσαν ὀρμητικῶς ἐπὶ τῶν νεφῶν.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀληθῶς ὠραῖον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐλαφρὸς κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, ὁ ὅποιος μὲ κατετρόμαξεν. Ἡ νέφθα ἔντρομος τὴν θύραν καὶ εἶδον τὴν Μαρίαν, ἥτις, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ἀνοικτὴν τινα ἐπιστολήν.

— Ἐξαδέλφη μου, μοὶ εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω μίαν χάριν. Ἡ ταλαίπωρος Κωνσταντία, τῆς ὁποίας ἡ κατάστασις πρότινων μόλις ὠρῶν ἤρξατο βελτιουμένη, πνέει ἤδη τὰ λείσθια, καὶ ζητεῖ νὰ με ἴδῃ ταύτην τὴν ἐσπέραν. Μοὶ το ἔγραψεν ἡ μήτηρ τῆς, παρακαλοῦσά με συγχρόνως νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Θὰ με ὑποχρέωσῃ πολὺ ἂν με συνοδεύσῃ. Τὸ φρούριον τοῦ Μερσάκ εἶνε μίαν λεύγαν μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἡ θεία δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ὑπάγω μόνη καὶ ἡ πτωχὴ Φραγκίσκα εἶνε τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε δὲν δύναται οὔτε ἐφ' ἀμάξης νὰ ἐξέλθῃ.

Προσεπάθησα ν' ἀποκρούσω τὴν λύπην, ἣν μοὶ ἐνεποίησεν ἡ παρακλήσις αὕτη. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παρευθεῖ εἰς τὴν κλίνην ψυχροκαγούντος εἰς τὴν ἀνίσον πάλιν τῆς νεότητος πρὸς τὸν θάνατον, κατέθλιβε τὴν καρδίαν μου, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ὁ ἀλλεπάλληλος θάνατος πολλῶν προσφιλεστάτων μοι ὄντων εἶχε πληγώσῃ καιρῶς αὐτὴν. Οὐχ ἦττον, ἀναλαβοῦσα θάρρος, συνήνεσα εἰς τὴν παρακλήσιν τῆς Μαρίας καὶ παρευθὺς ἀνεχωρήσαμεν.

Τὸ ταξίδιον τοῦτο μεγάλως μὲ δυσηρέστησεν· ἡ δὲ ὀμιλία τῆς Μαρίας οὐδὲν ὡς συνέτεινεν ὅπως μὲ φαιδρύνῃ· διότι περὶ οὐδενὸς ἄλλου μοὶ ὠμίλει, εἰμὴ περὶ τῆς Κωνσταντίας Δὲ Μερσάκ.

— Εἶνε ἄγγελος, μοὶ ἔλεγεν· ἂν ἔζη, θὰ ἐγίνετο μοναχὴ Καρμηλίτις. Ἄν εἶχον κλίσι πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, πρὸ πολλοῦ θὰ εἰσηρχόμην καὶ ἐγὼ εἰς κἀνὸν μοναστήριον. Ἡ Κωνσταντία εἶνε θαυμασίως ὠραία· ἂν ἤθελε, θὰ ἐνυμφεῖτο τὸν κύριον Μεζάρ, καὶ θὰ ὑπῆκουεν εἰς τὰς εὐχὰς τῶν γονέων τῆς, οἱ ὅποιοι μεγάλως ἐπεθύμουν τὸν γάμον τούτον· πάντοτε ὁμῶς ἠγάπα τὸν μοναχικὸν βίον.

— Τί ἀνόητος νέα!

— Ἐννοεῖς, ἐξαδέλφη μου, εἶπε ζωηρῶς ἡ Μαρία, ὅτι κατ' ἀρχὰς ὁ κόσμος ἐθεώρει ὡς βέβαιον τὸ συνοικέσιον τοῦτο· ἀλλ' αἰφνης διεδόθη ὅτι ὁ κύριος Μεζάρ νυμφεῖται ἄλλην. Καὶ ἡ ἄλλη αὕτη ἦτο ἡ Μαρία Βλανσέ.

Καὶ, ταῦτα εἰπούσα, ἡ Μαρία μὲ παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλῶς, εἶτα δὲ προσέθηκεν ἀταράχως·

— Ναί, εἶνε ἀληθές! ἀλλὰ νομίζεις ὅτι ἔδωκα ἀκράσιν εἰς τὰς προτάσεις σου; Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τον ἀγαπήσω, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν φιλιότην μου Κωνσταντίαν;

— Ἄλλ' ἔσως νὰ μὴ τὴν ἠγάπα.

— Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, εἶπεν ἡ Μαρία μετὰ ζωηρότητος.

— Ὅταν εἰς τίμιος ἀνὴρ, ὡς ὁ κύριος Δὲ Μεζάρ, ἀποσύρεται ἔκ τινος συνοικεσίου, θὰ ὑπάρχωσιν ἰσχυροὶ λόγοι.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι κατηγορεῖς τὴν Κωνσταντίαν, ἀνέκραξε πλήρως ὀργῆς ἡ Μαρία.

— Ποσῶς· παραδέχομαι ὅτι εἶνε ἄγγελος, ὡς μοὶ εἶπες, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ κύριος Δὲ Μεζάρ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀγγέλους, τί πρέπει νὰ γίνῃ;

Ἡ Μαρία ἐσιώπησε. Παρετήρησα ὅτι τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε συνοφρυωθῆ.

Τοιαύτη εἶνε πάντοτε ἡ νεότης. Δι' αὐτὴν ἡ φιλία ὡς καὶ τὸ μῖσος ἔχει τι τὸ περιπαθές καὶ ἀπόλυτον.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸ φρούριον Δὲ Μερσάκ. Εἶδον, ἢ μᾶλλον ἐνόμισα ὅτι εἶδον, μέγα τι μέλαν οἰκοδόμημα. Ἡ Μαρία μοὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς παραθύρον τι τῆς δευτέρας ὀροφῆς, ὅπερ ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς.

— Εἶνε τὸ δωμάτιον τῆς Κωνσταντίας, μοὶ εἶπε θλιβερῶς. Δυστυχῆς Κωνσταντία! ὅτε προχθὲς τὴν ἀπεχαιρέτων, ἐνόμιζον πλέον ὅτι ἀνέλαβεν ἐντελῶς τὴν υγιάν τῆς!

Μεσηλιξ τις γυνὴ μᾶς ὑπεδέχθη, ἥτις μᾶς ἐπέτρεψε ν' ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Δὲ Μερσάκ.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸ θέαμα, ὅπερ παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς ἦτο ἀρκούντως εὐρύχωρον, ἀλλὰ σκοτεινόν, διότι ἔν μόνον κηρίον ἦναπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἄλλο τι δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ἐν Κόπρω.

Ἐπεται τὸ τέλος.